

Minä ja minun kaverit
tämän päivän on tarina
nykyihmisten tapoja.

Vähän päästä törmää siihen
tuntuu turhankin tutulta:
Kun ei tarvi tervehtiä
noteerata naapuria
jos se ei ole kaveri
minun frendini mukava
ei tipu edes hymyä
puhumattakaan sanoista.

Nenä aina on ylevä
ilme ilkeä kovana.
Mihin mennään tällä tiellä
joudutaanko jorpakolle?

Kuka muistaa yksinäistä
kaveritta kulkevaista?
Kenpä kantaa huolta heistä
heikoimmista, herkimmistä?
Mistä saavat he hymynsä
kuka kutsuisi kotiinsa
ovenssa avaisi heille
polun kylmän kulkijoille?

Tavat meille tulla saisi
kunniaan jo kunnolliset:
yleisemmin ystäviksi
jakamaan hyvää oloa
voisimme mekin ruveta
aloittaa ajan paremman